

HW Ивон Горчев

дали (ли, или); бостр. дали (ли или)

всеки да предложи повече свои хора на повече възлови в организацията места. Оставиха зад гърба си и съмненията дали някой некоректно трупа зад гърба на останалите повече парична мощ за себе си. Провериха във времето и дълготрайността на взаимната си лоялност към кауза, полета на действия и отговорности. Сега един от тях беше изрекъл на глас това, което провокираше трайно установила се в съзнанията им представа за е д и н с т в е н о с т. Без нея губеха смисъла на собствената си отдаденост.

Султанов осъзна критичността на ситуацията. Като бързо реагиращ човек, имащ самочувствието на катализатор и регулатор на човешките чувства и желания, накара всички да седнат по местата си. Раздаде им по лист хартия и ги накара да напишат отговори с по една дума, на издиктуваните от него четири въпроса:

1. Какво искам?
2. С какво не мога да се разделя?
3. Кое смущава съня ми?
4. Кое в мен е изхабено?

Султане, ти бързикаш ли с нас? процеди през зъби Горчев.

Не и след като видях опулената ти физиономия и завладялото те безмълвие... Пращам ти Фройд на помощ!

Какво смяташ, че ще постигнеш с тази ауто-терапия? се намеси „руснака“

Да намерим отговора на въпроса на Сава? Това е принцип възприет от нас: Поставен въпрос – почтен отговор!

А ти защо няма да участваш в тази училищна сценка? се обърна към Исполина Вазов, съзирайки неангажираната му поза, със скръстени в скута ръце.

Аз нямам проблем с вярата! Ако искате пишете, ако ли не, ще оставим въпроса на Савата без внимание. Но няма да съм убеден в трезвото Ви мислене от тук насетне. С този въпрос той направо Ви матира. Ако му признаете победата, ще трябва да му задоволите питането. Ако се съмнявате в нея, ще трябва да извоювате своята, чрез отговори на издиктуваните въпроси. Предпочитанията са Ваши!

Стана и заставайки до камината, разрови жарта. Припламващият огън бе добър фон за избор на решение. Познаваше кога самочувствието им е разклатено и кога самодоволството им нямаше граници. И двете състояния не бяха желателни. В случая точно това целеше – ако признаят безпътицата, щяха да възвърнат самочувствието си чрез неговите идеи. А

самодоволството щеше да бъде разклатено, като чуят за какво щеше да стане реч.

Едно бащинство продължава и след смъртта на детето. Един баща винаги си остава баща, дори и да се откаже от рожбата си приживе. Бащата може да бъде заместен, но не и

б. изместен, натъртвайки започна разговора Румен Ставрев. Някой от Вас иска ли доброволно да бъде изместен или заместен, продължи да провокира останалите. Исполнител, зареян в играта на светлините по жаравата. Дали ще го кажете гласно или ще проличите от писмените Ви отговори, е без значение. Всеки ще го знае.

б. Откровенията само ще поставят прът във взаимоотношенията ни. Те ще разболяват, а няма да лекуват. обобщава Благой Вазов и демонстративно смачка на топка листа с въпросите.

„Руснакът“ последва примера му и показва, че няма да се подава на психотаки за саморазголване пред другите. Горячев продължаваше стоически да се взира в листа, опитвайки се да познае, кой, какви думи би избрал за себе си. Гаданията му бяха затруднени от въпроса за „гостите“ на съня, защото за останалите имаше свои предположения.

б. Извинявайте за конфузията... изпуснах парата, така ми дойде отвътре... със съжаление промълви Сава Архипов. И въпреки всичко, на този въпрос ще трябва да си дадем отговор. Неизбежно е! Ще ни невротизира с натрапчивото си присъствие в мислите ни. Все пак става дума за онаследяване на роли, с несменяема цел – режисирани на тенденции в управление на процеси. На някой не му е безразлично, на чий врат ще виси подарения ни днеска отличителен знак. Предаването му ще трябва да стане ритуал, осигурява приемственост.

Протоколна част във всяка една династична традиция; неизбежно съпътствана от изричащия думите капелан: Кралят умря!... Да живее кралят!...

Бяха в „окото“ на бурята и не знаеха последствията от нея. Султанов се приближи към тях и попита:

б. Оставаме ли силни с единството си?

Разкопчаването на ризата от „руснака“ и блесването на медальона замести неговите думи. Останалите направиха същото. Петте блясъка на злато монополизираха предопределенията им, очертани без клетви. Бягайки от ролята си на изповедници на собствените си души, възвърнаха равновесието си на владетели на други души. Класификацията на чуждите грехове си остана тяхно право. По йезуитски тръгнаха да възпитават душите си.

Грешниците не стояха около масата. Самоизповеданието отпадна и днес от дневния им ред... Докога ли?

С помощта на притежавания от всички организационен талант, в кратки срокове изчистиха въпросите подлежащи на дебат. Систематизираха „упражненията“ за „упражняващи се“ им подопечни. Разиграха схеми за преценки на способности за служби, подхранващи очертавания от тях път на развитие. Номинираха достойните, за раздавания от тях житейски

благодат. Цената срещу това, беше гравирани на медальона. И не подлежеше на пазарлъци!

XXI

С приповдигнато настроение на човек, изпълнил планираните си за деня задачи, Радослав търпеливо очакваше пристигането на градския транспорт, със заети от найлонови торбички ръце, пълни с продукти. Часовете, които изкара извън къщи, бяха дали отсрочка на мисълта му за Кира. Тя се върна към нея, при колебанията му при избора на храна. Психически се беше подготвил, че за неизвестно време ще трябва да дели квартирата си с красива жена. Завистта в очите на снощните му „приятели“ по чашка, би заблестяла, ако можеха да разберат, коя е новата му съквартирантка. Лигите им протекоха при вида ѝ, а и мерациите бяха недискретно проявени. Случайността винаги носи изненади. В този случай, не толкова неприятни, въпреки нежеланието му да се съобразява в домашното си битие, с навиците на друг човек.

Настъпилата блъсканица от слизаци и качващи се, го принуди, въпреки вроденото му кавалерство, да прояви известно нахалство, при осигуряване на място на платформата. Този път обстоятелствата попречиха да бъде изряден пътник. И не само на него. Дори появата на кондуктор, нямаше как да ги принуди да поправят нарушението си. Стъчканите тела, взаимно си осигуряваха опора и позволяваха бързото сравнение между сергийна и бутикова парфюмерия. Дали химическото чистене не беше в мафиотска комбина с градския транспорт? При такова „сарделно“ пътуване, чистотата на дрехите се превръщаше във всеобщ проблем.

Външният му вид беше леко накърнен, от посмачканите в блъсканицата хранителни средства за живот. Забеляза променената им форма, след озоваването си на спирката. Разстоянието до дома му беше пет минути нормален ход. По пътя се усети, че все още не е звъннал на дадения му телефон. Имаше намерение да го направи след излизането си от чичо си. Но неговата природна заядливост го напрегна, а не искаше да говори с гласа на изнервен човек. Стигайки до беседката, под чийто покрив спря търсенето на изгубения ключ, освободи ръцете си и при показаната любезност от другата страна, утрешната среща бе договорена без усилия.

Кира лежеше в леглото с отпаднал вид. Забеляза че се е преобличала и правила опит да се разсея с работещия без тон телевизор. Изпотените му ризи, бяха старателно сгънати в

подножието на леглото. Хапчето липсваше и това бе знак за проявена добросъвестност към лечението си.

— Няма ли да станеш да целунеш благодетеля си? Я закачи с едновременния си преход в кухнята. В следващия миг я усети зад гърба си. Обърна се, и все още не освободил ръцете си, прекъсна устрема ѝ в материализирането на отговора:

— Ти от шега не разбираш ли! Я се връщай в леглото! Виждаш вързаните ми с тези пакети ръце и хоп... атака. Това тук е храната, имай малко уважение към нея. А това, под мишницата е за теб! Позволих си нещо, от което видях че се нуждаеш. Няма да питам дали ти харесва. Стига да съм уцелил номера ти. Тя не става за ревю, но може да премахне едно

неудобство.

Малко е да се каже, че беше изненадана. Не смееше да посегне към определения за нея пакет. Стоеше безмълвна и не знаеше какво да предприеме. Колебанието ѝ го накара бързо да остави торбите на кухненския плот и да открие пред очите ѝ съдържанието на пакета. Видя нощницата. Този по същество интимен подарък, не носеше подобно послание. Беше доказателство за загриженост. Краката ѝ олекнаха. Бузите ѝ почервеняха. Всички белези на вълнение безконтролно вилнееха. Само очите ѝ все още не бяха намокрени, от иначе напиралците сълзи. Опитът ѝ да се овладее доведе до не подходяща за момента реплика, изказана с лек присмех:

— Ти искаш никога ли да не изпиташ желание да я съблечеш?

— Това е нощница за болна жена. Бархетна, на лилави цветчета – цвета на кралете, с малко възможности за показване на прелести. С нея няма да ме съблазняваш, а ще чакаш завръщане на изгубеното ти здраве. Иди я облечи, за да видя в каква лелка ще се превърнеш.

Като послушно дете, Кира я взе от ръцете му, потърка я в лицето си, сякаш да провери чрез кожата мекотата ѝ и бързо напусна кухнята. Изречената закачка я спаси от трудното намиране на думи за подходяща благодарност. Първият рубеж към сърцето ѝ беше непланирано превзет. Ако останалите бяха атакувани по този начин, сигурно щяха да се предадат без бой.

В кухнята Радослав не се чувстваше в стихията. Рядко си приготвяше топла храна. Запасите си от сили натрупваше по заведения за бързо хранене или задоволяваше глада си на крак с някой сандвич. Но бърканите яйца и пържените филии бяха в кулинарната му листа. Днес тя можеше да бъде разнообразна от купените двата местни полуфабриката, с някакви пикантни пълнежи. Все пак беше редно да се допита до вкусовете ѝ предпочитания. По семейно му се провикна:

остава!

! -

Да повтора ли снощната ти вечеря или искаш нещо по-леко с незнаен пълнеж?

Кира мигом се отзова на тази нетрадиционна покана за ядене. По суетенето му усети обхваналата го безпомощност. Опита се да го отмени, но силите й изневериха. Залитна от слабост и попадна в ръцете му. Той направи нужното – отнесе я до леглото и загрижено седна до нея. Коментарът за изгледа й с нощницата беше забравен и от двамата.

Сериозността на настинката й го отложи за по-здравословен момент. Температурата й измести желанието за готвене и хранене. Явно прилаганото самолечение не носеше резултат.

Или бе рано за него, или нещата бяха по-сериозни, отколкото изглеждаха. Реши се на предпазна мярка! Ако до утре сутрин нямаше подобрене, я караше в спешна помощ.

Преоблече се в коридора и седна на фотьойла. Свободното му време се превръщаше в проблем. Нямаше голям избор за запълването му. Остави се на течението му, като срещаше безпомощно отворените очи на Кира, които постоянно показваха чувство за вина.

Налегналото ги безмълвие не ускоряваше темпа на часовниковите стрелки. И те храниха надежда нещо да се случи, за да отбележат времето на събитието.

Часът минаваше 17. Звънецът на външната врата напомни, че нечия ръка го ползваше по предназначение му – някой стоеше пред апартамента и нетърпеливо чакаше появата на

обитателя му. Радослав се сепна. Рядко някой го търсеше у дома и то по това време. Кира тревожно го погледна. Безпокойството промени чертите на лицето й. Направи опит да стане

от леглото. Радослав я спря с заповеднически насочен към нея пръст и се запъти към коридора. Отвори вратата. Пред него застана Лина с присъщият й игрив поглед на готова за

прелъстяване жена. Не направи опит да прекрачи прага, нито попита за разрешение да влезе. Радослав излезе на площадката, за да покаже, че каквото ще казва, ще трябва да го кажат тук.

Жолко си негостоприемен! А аз ти нося блага вест. Искам да те заведа на едно гостинище при интересни хора с възможности. Контактът с тях може да се окаже полезен за теб. Но ако имаш други планове...

Ти си пълна с изненади. Появяваш се изневиделица и ми тръсваш покана за гости с хора, които не познавам. Защо не звънна по мобила? Нямаше да се разкарваш дотук!

Знаеш, че изненадите са мое хоби. Днеска срещата ни ми докара носталгични чувства... Не се стряскай! Няма да издевателствам над мъжкото ти его, нито ще го подхранвам. Бях на гости на приятелка по женски. Приятелят й организира малко парти за осветяване на новия си офис. Обади се да докара свои близки, та тарапаната от хора да рекламират после фирмата му. Сетих се за твоята самота и те ме тук. Лошо ли съм направила?

○ Не, не си, но нямам такава екстрена ^м готовност! Все пак е парти, което изисква някакъв етикет... Объркваш ме! Знаеш нуждите ми и ги експлоатираш за собствено удоволствие... ○

Приглушена кашлица, идваща от апартамента, наруши темпа на разговора им. Лина разбра първоизточника на неловкото му поведение. Придърпа краищата на елегантното си манто и дружески го удари по рамото:

○ Разбрах! Хубав мъж не може дълго време да остане сам! Ще ме запознаеш ли? ○

○ Моментът не е подходящ! ○

○ Облеклото ли ѝ е оскъдно или още не си стигнал до стадия на събличането... ○ Прави ли ти номера? ○

○ Ставаш цинична! Недей да озлобяваш! Нямах причина да се настройваш така! Ревността не ти е запазена марка...

○ Добре, няма да ти губя повече времето. Ясно е, че вариантът парти с твое присъствие, отпада. Наведе се бързо и го целуна за довиждане по бузата. Червилото остави своя невидим за него отпечатък. Врътна се през рамо и подхвърли:

○ Не се е родила още жена, която да ме бие по креватна гимнастика. Ако стигнеш с това гадже до там, сам ще се увериш.

Не изчака асансьора и зачатка с токчетата по стълбите. Не разбра дали нарочно го направи, за да съобщи на гостенката му за своето присъствие, или да даде потвърждение на думите си, с които си тръгна. ○ И в двата случая не му помогна да излезе от неловкото положение.

○ Прибра се в апартамента. Погледна успокоителна Кира. Нямахме място за каквото ѝ да е притеснение. Неподходяща визита, в неочакван момент, от стара приятелка с оправдано от природните ѝ дадености самочувствие. Това не го изказа на глас, тъй като нямаше нужда да се обяснява. Гладът му напомни, че цял ден не е хапвал нищо. ○ Време беше да се справи с кулинарията...

XXII

Лина не беше дала все още своя отчет на Игор Султанов. От Петко разбра, че ще пътуват в провинцията за няколко дни. Не знаеше нито къде, нито докога. Тя нямаше правото да влиза по своя инициатива във връзка с него. Когато имаше нужда от нея, „акулата“ я привикваше и се разпореждаше с времето и способностите ѝ.

○ Снощното парти не ѝ допадна. Много хора, малко качество. Провинциализмът господстваше. Тук-там имаше изключения, но недостатъчни, за да променят общото ѝ впечатление за липса на стил. Нямахме с какво да се запомни!